buiten dienst

“Onze berusting vandaag smeedt de tralies van morgen

anarchistische krant • 24 april 2011 • nr. 17 • nederlandstalige versie

Oorlog, ramp, democratie, gevangenis

Wij willen revolutie

In een tijdperk waar woorden hun betekenis verloren lijken te hebben, waar de taal van de macht probeert binnen te dringen in al onze gesprekken, denken wij dat het des te onmisbaarder is om een inspanning te doen tot klare taal spreken. Laten we ophouden met als papegaaien te herhalen wat de kranten ons zeggen, wat de televisieschermen ons tonen, wat de machtigen ons willen doen geloven. Het gaat er niet om ten allen prijze akkoord te gaan, nocht om wie dan ook te bekeren, maar om te spreken met onze *mond,* onze *woorden,* onze *pijn en* onze *hoop.*

Oorlog... of revolutie

Het begin van de bombardementen door de NAVO in Libië tegen de troepen die loyaal zijn gebleven aan Kadhafi markeerde een fatale overgang. Wat zonder enige twijfel in de kiem een gewapende opstand was van een aanzienlijk deel van de bevolking tegen het heersende regime, is beetje bij beetje aan het verglijden in een *militaire oorlog*. Buiten de zelfgeorganiseerde verzetskernen, die door de autoriteiten van alle zijden “irregulieren” genoemd worden, lijkt de opstand in Libië te degeneren tot een conflict tussen tegenovergestelde legers. En het is dan ook niet voor niks dat de “irregulieren” daar altijd erg wantrouwig gestaan hebben ten opzichte van de “officiële oppositie” die de hierarchieën, de rangordes en de structuren van het Kadhafi-leger klakkeloos gekopiëerd heeft. De *militarisering* van het conflict heeft feitelijk de mogelijkheid van een radicale omwenting van de Libische maatschappij begraven. Nieuwe uniformen, nieuwe leiders, nieuwe autoriteiten zijn de obstakels voor degenen die willen experimenteren met andere sociale verhoudingen, met verhoudingen van solidariteit en wederzijdsheid, van zelforganisatie van het sociale leven door de mensen zelf in plaats van een nieuw regime, nieuwe staatstructuren, nieuwe leiders en nieuwe privileges.

Vandaag, in Libië, gaat het erom de opstandelingen die gevochten hebben en in de toekomst opnieuw zullen vechten voor een diepgaande verandering van de maatschappij op alle mogelijke manieren te steunen. Zoals een Libische anarchist zei, gaat het er nu om de chantage van de macht te weigeren, of die nu Kadhafi, officiële oppositie of Navo heet. Want de macht, alle macht, wil vooral de mogelijkheid van een *sociale revolutie* begraven door deze in de richting van een puur militaire oorlog te duwen. Laten we nooit diegenen vergeten die gevallen zijn in de strijd voor vrijheid, die de handschoen opgenomen hebben tegen een monsterlijk regime en daarbij slechts op hun eigen krachten rekenden en hun leven op het spel gezet hebben.

Ramp... of revolutie

Hetgeen in Japan gebeurd is, is geen natuurramp, maar een *sociale ramp*. Wat er gebeurd is in de Japanse kerncentrales is geen jammerlijk ongeluk, maar het *trieste gevolg* van een wereld vol fabrieken die hun vergif uitbraken, van kerncentrales die een zware en nefaste hypotheek gelegd hebben op het leven en op de vrijheid op aarde, van een economie die de planeet en de geesten vergiftigd en enkel luistert naar de rooftocht naar alsmaar meer winst voor de machtigen en de rijken.

In Japan werden na de ramp hele zone’s gemilitariseerd. Eerst bouwt de Japanse Staat kerncentrales, laat de belangen van de kapitalistische economie boven alles gaan, en nu wilt ze zich voordoen als enige die in staat is om de situatie te redden, om de ramp te beheren, om “de mensen te helpen”. Door een militair regime in te stellen in de vernietigde en bestraalde zone’s van het eiland, door een regime van wetenschappelijke controle in te stellen die de inwoners van deze zone’s reduceerd tot nummers, graden van radioactiviteit en *proefkonijnen*, versterkt de Staat haar greep op de bevolking. En *beangstigd* door de erg reële dreiging van een kernramp, holt de bevolking haar redder tegemoet...

↘ Maar de oorzaak van een probleem kan er niet tegelijkertijd de oplossing van zijn; als de oorzaak blijft voortbestaan, vergroot het probleem alleen maar. En het probleem, dat zijn niet zozeer de natuurrampen, maar wel deze wereld van industrie en kerncentrales, van onleefbare grootsteden en verwoest platteland. Het is *of* de ramp in deze wereld permanent blijven maken, *of* radicaal van pad te veranderen, de economie en haar koning geld te onttronen, op te houden een heilig geloof te hechten aan de wetenschappers, te rekenen op experten om oplossingen te bedenken voor problemen die *zijzelf* gecreëerd hebben. *Of* de permanente ramp, *of* nieuwe manieren van samenleven uitvinden. *Of* de ramp van deze wereld van horror, *of* sociale revolutie.

Democratie... of revolutie

Na de vreugdekreten uit Egypte en Tunesië, kreten die unilateraal door de media hier vervormd werden tot volkshommages aan de Westerse democratie, is een *nieuwe orde* de bovenhand aan het nemen. De Egyptische militairen schieten opnieuw op de opstandige massa's, de Tunesische gevangenissen bulken opnieuw van opstandelingen die voor heel wat anders gevochten hebben dan een simpele regimewissel, de verschillende politieke en religieuze chanteerders en bedriegers doen er alles aan om de woede te recupereren en te kanaliseren naar mottig nationalisme of onderdrukkende religie. Maar ondanks de groeiende repressie, blijven de gevechten doorgaan. Terwijl in Egypte de wilde stakingen tegen de nieuwe en oude bazen elkaar opvolgen, blijven hele zone's van Tunesië tot op de dag van vandaag nog buiten de klauwen van de nieuwe Staat. In die zone's organiseren de mensen zichzelf om tegemoet te komen aan hun materiële behoeften, brengen ze de wederzijdsheid en de solidariteit in de praktijk in plaats van de kapitalistische concurrentie, verjagen ze de flikken, politieke leiders en rechters die gezien worden als verstikkers van de vrijheid uit de dorpen.

Er wordt alles aan gedaan om te doen vergeten dat er andere mogelijkheden zijn dan kiezen tussen dictatuur of democratie. Dat het mogelijk is om te experimenteren met andere manieren van samenleven die niet geleid worden door een Staat, of die nu verkozen of opgelegd is. Dat er andere keuzes mogelijk zijn dan een wrede uitbuiting te ondergaan zoals in het overgrote deel van de wereld, of dan het respecteren van een sociale vrede tussen uitgebuiten en uitbuiters door zich met wat kruimels tevreden te stellen zoals hier vaak het geval is.

Alles wordt eraan gedaan om te doen vergeten wat de machtigen van overal, democratisch of dictatoriaal, gemeen of vriendelijk, wreed of menselijk het meeste vrezen: *een sociale revolutie die een einde maakt aan de oorzaken van de uitbuiting en de onderdrukking*.

De gevangenis of... de revolutie

Voor diegenen die gekozen hebben om het pad op te gaan van het gevecht voor vrijheid, voor de *echte vrijheid*, zijn er uiteindelijk altijd maar twee antwoorden gekomen van hun vijanden: kogels of gevangenis. Recentelijk werden de Italiaanse anarchisten opnieuw getroffen door de repressie. Vijf kameraden uit Bologna zitten in de gevangenis, een zestigtal huizen overal in Italië werden doorzocht. Ze worden beschuldigd van "criminele vereniging" waarmee de Staat hoopt op die manier de strijden tegen de gesloten centra voor illegalen (waarbij de verantwoordelijken van de deportatiemachine aangevallen worden) te remmen; de strijden in solidariteit met de opstandelingen aan de andere kant van de Middellandse Zee (door de Italiaanse bedrijven die profiteren van het Kadhafi-regime om gas en olie in te voeren en wapens te exporteren aan te vallen; dezelfde bedrijven die in Italië kandidaat zijn om nieuwe kerncentrales te bouwen, wat niet zonder verzet gebeurt); en tenslotte om hun onherleidbare keuze voor de revolte tegen alle structuren van overheersing te proberen breken.

We praten hier over deze kameraden omdat we ons herkennen in hun gevechten, omdat we met hen, over de grenzen heen, dat verlangen naar vrijheid delen dat hen aanspoort tot strijd, in woord en daad. Geen enkele gevangenis zal ooit onze strijd voor vrijheid stoppen en onze solidariteit met deze Italiaanse kameraden, net als deze met alle kameraden die in andere landen opgesloten zitten, bestaat dan ook uit doorgaan, altijd maar doorgaan, met de hoop in het hart en gebalde vuisten, doorgaan met het ondermijnen van de overheersing.

Laten we de lont in het kruitvat leggen.

Moge de wind van vrijheid waaien, moge de storm van de opstand zich ontketenen.

Anarchisten

[pamflet dat verspreid werd in Brussel]

Dagen en nachten van woede, steen en vuur in Charleroi

Op 1 april overleed de 27-jarige Sandro tijdens een gewelddadige arrestatie door de politie in Gilly, een deelgemeente van Charleroi. De spanningen liepen al snel hoog op, te meer nog daar vele omstaanders de arrestatie hadden zien gebeuren en duidelijk was dat Sandro's hart het begeven heeft onder de slagen van de politie.

Al enkele uren na de moord, beginnen gemaskerde jongeren voorbijrijdende politievoertuigen te bekogelen. Politiewagens en privé-wagens geparkeerd in de straat en aan verschillende politiekantoren worden kapotgeslagen. In de vroege avond wordt het politiekantoor van Gilly bestookt met molotovcocktails.

De volgende dag worden de politiekantoren van Gilly en Lodinsart aangevallen door gemaskerden bewapend met stenen en metalen staven. In de avond komt het tot urenlange confrontaties tussen gemaskerde mensen en de politie, die verschillende bataljons en een waterkannon van de Federale Politie heeft doen overkomen naar Gilly. Daarnaast steken kleine groepjes van rebellen overal in Gilly en omstreken auto's in brand op parkingen van supermarkten en slaan ramen in van winkels, instellingen zoals de Socialistische Mutualiteiten en bedrijven. Die nacht gaan er ook auto's in de fik in Luik en Bertrix.

Op zondag 3 april schuimen de woedenden de straten af in kleine groepjes. Vuilbakken en wat auto's gaan in de fik en wederom worden winkelramen ingeslagen. De nacht daarop worden in verschillende gemeentes van Charleroi auto's en een bulldozer in brand gestoken. Ondertussen heeft de Federale Politie heel Gilly gemilitariseerd, hoewel de rebellen er, op enkele arrestaties na, blijven in slagen om uit de handen van de geüniformeerde moordenaars te blijven.

In de week daarop overleed tijdens een arrestatie opnieuw een jongeman in gelijkaardige omstandigheden. Er wordt veel gesproken en geschermd met 'cocaïne van te hoge kwaliteit' die de hartstilstanden zou veroorzaken; een zielige poging om het geweldsmonopolie van de flikken te legitimeren.

Er blijven auto's in brand gestoken worden. Ook een werfcontainer gaat in vlammen op en hier en daar wordt met molotovs gesmeten naar winkels en officiële gebouwen. Na tien dagen van onrust, verschijnen in de pers berichten dat de spanningen aan het afnemen zijn. Enkele uren later, in de vooravond, gooien onbekenden opnieuw molotovcocktails naar een geparkeerd politievoertuig (de agenten waren net om de hoek op 'interventie') dat volledig uitbrandt. Het lijkt hun eerder zwaar te vallen om de orde te herstellen... laten we de spanningen opdrijven en verspreiden.

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Black-out • Een brand in een elektriciteitscabine nabij bedrijven zette de hele regio rond Edingen zonder stroom. Niet alleen viel de televisie uit, ook bedrijven en instellingen kregen te kampen met storingen.

't blijft plezant • Wat de progressieve goegemeente onder leiding van de 'linkse journalisten' er ook mogen van vinden, blijven velen het leuk vinden om de Belgische aartsbisschop Leonard taarten in z'n gezicht te smijten. De bijzonder conservatieve en homofobe herder van de Kerk kreeg tijdens een seminarie in Louvain-la-Neuve tot maar liefst vier maal toe een taart in zijn gezicht gekwakt.

Een pak slaag • De in Brussel bijzonder geliefde veiligheidsagenten van de STIB krijgen nogal wat tegenwind de laatste tijd. Niet alleen schrijven ze gemiddeld één keer per dag een boete uit voor belediging of agressie, onlangs kreeg een security in het metrostation Simonis een flink pak slaag.

Vuur voor de kapitalistenkliek • In Brussel ontploffen 's nachts twee brandbommen aan het gebouw van Comeos, de koepelorganisatie van werkgevers in de handel. De explosie was tot ver in de omtrek te horen en de schade is aanzienlijk.

Vuur voor Staat en Kapitaal • In Herve ging een voertuig van de gemeente in vlammen op en in Waterloo werd een bedrijfshangar in de industriezone in brand gestoken. En in het Waalse Esneux klaagt de Post erover dat vandalen het bijzonder gemunt hebben op hun wagenpark. Misschien omdat de Bank van de Post geld verdient met de opsluiting van gevangenen en mensen zonder papieren door de bankrekeningen van de staatskerkers te beheren?

De verovering van de vrijheid

Libië, oorlog of opstand?

De berichtgeving over de situatie in Libië die naar ons toekomt via de reguliere media, vertelt ons enkel het verhaal van de oorlog. Het vertelt ons het verhaal dat ons doet huiveren: bombardementen, doden, clusterbommen, gewonden en vluchtelingen. Is de opstand in Libië tot één groot gruwelverhaal geworden? Blijft er enkel nog oorlog over nu het menens is? Valt er niets anders te vertellen over dit gebeuren vol kracht, durf en doorzettingsvermogen van mensen die de wapens opgenomen hebben om zichzelf en alle anderen te bevrijden van de dictator die hen 42 jaar lang onderdrukt heeft? Wij denken van wel, maar dat de Westerse media ons willen doen geloven dat er enkel een bloedige oorlog aan de gang is, dat verbaast ons niet. Het machtsgeile en geldlievende Westen met haar Navo moet haar rol van "redders van het Libische volk" legitimeren. Daarvoor moet zij de strijdlustige realiteit van de Libische opstandelingen verbergen en ons voorspiegelen dat deze mensen hulpeloos zijn, en niets meer dan dat. Laten we even de kranten van de kapitalistische media dichtdoen en de opstand proberen van dichterbij te bekijken. Laten we op zoek gaan naar haar verhaal.

Over wat de "shebabs" genoemd worden, wordt er veel kwaad gesproken in "onze" kranten. Shebabs zijn de opstandelingen die weigeren om zich te laten inlijven in de nieuwe militaire structuur die zich in het bevrijde deel van Libië gevormd heeft. Men noemt hen gekken, bandieten, mensen die niet weten wat ze doen, die niet willen luisteren naar militaire orders, geen echte rebellen.

Maar aan deze negatieve beeldvorming over de opstandelingen hangt een staartje vast. Het is enkel in ruil voor de aanvaarding van de militaire structuur, in ruil voor de vorming van een écht leger, dat de opstandelingen wapens kunnen krijgen van het Westen. Anders niet. Wat het Westen met andere woorden vraagt aan de opstandelingen is het stopzetten van hun opstand in ruil voor een oorlog. Want, het Westen wil haar controle over dit land behouden. Een controle die onder andere nodig is voor het tegenhouden van de "clandestiene immigratie" (die nu veelal via Libië gebeurt) en de controle over petroleumbusiness. Een opstand kunnen ze niet onder controle houden, een oorlog wel.

Maar aan een klassieke militaire structuur hangt vast dat er kolonels en generaals zijn die beslissingen nemen over de strategie, en dat het voetvolk, kanonnenvlees, deze orders moet uitvoeren zonder na te denken. Een militaire structuur betekent dat je oorlog voert, en in een oorlog gaat het er enkel om de vijand uit te schakelen. In Libië lijkt echter wat anders aan de gang te zijn, iets dat dieper gaat. Eerst en vooral zijn de shebabs geen kanonnenvlees, maar mensen van vlees en bloed. Zij weigeren om een leger te worden, en dit toont dat het er voor hen niet enkel om draait om de vijand uit te schakelen, maar dat zij hier voor veel meer aan het vechten zijn: voor vrijheid. En je vrijheid, die verlies je op het moment dat je bevelen begint te slikken van nieuwe Kadhafi's. Deze nieuwe Kadhafi's die geboren worden, nieuwe bazen die ervan houden dat anderen luisteren naar hun bevelen, die zich het vervloekte recht toekennen om anderen te regeren. Autoriteit mag dan wel gesymboliseerd worden in zo'n waanzinnig figuur als de dictator, het is niet enkel de val van deze gek die noodzakelijk is voor het veroveren van de vrijheid. Het veroveren van de vrijheid gebeurt op het moment dat je strijdt. Het is het veroveren van het *nu*, die de enige weg naar een vrije toekomst is. Luisteren naar de bevelen van de nieuwe Libische militairen betekent het einde van de opstand, het inluiden van een nieuw tijdperk van onderwerping en gehoorzaamheid. En er staat zoveel op het spel.

Ook de diverse samenstelling van de opstandelingen tonen ons sporen van iets dat dieper gaat. Het gaat hier over mensen van verschillende afkomst, ook migranten. Als je weet dat migranten in Libië gedurende de jaren die aan deze opstand vooraf gingen een tweederangspositie in de samenleving hadden, en heel veel racisme kenden, heeft dit een grote betekenis. Dat de onderscheiden tussen deze bevolkingsgroepen vervagen, dat is een fundament van de samenleving dat aan het wankelen is. Hoe het met de vrouwen zit, weten we niet. Maar we kunnen ons onmogelijk inbeelden dat de helft van de bevolking uitgesloten is van een opstandig proces dat al weken aan de gang is. Hun bevrijding zal enkel kunnen komen van de doorzetting van dit proces. De hiërarchieën tussen man en vrouw zullen enkel opgeheven kunnen worden wanneer daar de ruimte voor is. En deze ruimte zal alleszins enkel kunnen bestaan wanneer de opstand doorgaat, wanneer de weigering tot militarisering rechtop blijft staan.

Zelf-organisatie en affiniteit

Vooral de opstand in Misrata wordt vandaag door de media voorgesteld als het grote gruwelverhaal, het onmogelijke gevecht. Nochtans is het gevecht in Misrata aan de gang, en we kunnen zoeken naar woorden om hiervover te praten, woorden die meer omvatten dan het oorlogsvocabularium van "nederlaag en overwinning". We willen hier niet ontkennen dat er vele mensen sterven of dat het gevecht hard is. Je zou kunnen zeggen dat je niet veel hebt aan je opstand wanneer je dood bent, en dat is waar. Maar we willen licht werpen op die dingen die bezig zijn, de dingen die groeien en die een kans hebben om tot bloei te komen. Het is waar dat de bombardementen van de navo een hulp geweest zijn voor het gevecht van de opstandelingen, maar als het gevecht uit hun handen wordt genomen, dan verliezen ze.

↘

We willen het even hebben over de manier waarop de opstandelingen zich in deze stad organiseren. Zij hebben, net als overal in Libië, geen wapenarsenaal dat op technologisch vlak dat van Khadafi aankan. Ze vechten met zelfgemaakte granaten, molotov cocktails, lichte wapens, en dit vermengd met creativiteit, met moed en solidariteit. Ze vormen een stadsguerilla die Kadhafi ervan weerhoudt om de stad opnieuw in te nemen. De opstandelingen kennen de stad als hun broekzak, hun terrein is als een vijandelijk labyrinth waarin de troepen van de kolonel geen stap durven zetten. Er bevinden zich sluipschutters van Khadafi in blokken rondom de befaamde Tripoli straat, maar velen van hen sterven omdat ze door de opstandelingen afgesneden werden van de rest van de troep en zij dus niet meer aan eten of water geraken, anderen geven zich over. Vandaar Khadafi's bombardementen en clusterbommen, vandaar de inzet van zwaardere wapens. Misrata kan niet opnieuw ingenomen worden tenzij met terreur: het zaaien van bommen.

Een ander voordeel van de shebabs is dat het hier niet gaat over een leger van anonieme mensen tegenover het anonieme leger van Kadhafi, maar over mensen die zich in kleine groepjes organiseren. Kleine groepjes van mensen die elkaar kennen en vertrouwen. Geen anonieme soldaten, maar individuen die zich georganiseerd hebben tegen hun jarenlange onderdrukking. Mensen die naast elkaar gevochten hebben en blijven vechten. Dit is het gevecht van de shebabs overal in Libië. En dit is eigenlijk veel meer dan een *militair voordeel*. Het is een nieuwe manier om in het gevecht tot elkaar in relatie te staan. Niet als soldaten, maar als kameraden in de strijd tegen onderdrukking.

Zelfs als de opstand verpletterd wordt, zouden we nog kunnen zeggen dat de opstandelingen in zekere zin gewonnen hebben. Ze hebben geproefd van het gevecht aan de zijde van hun vrienden en geliefden, zij hebben geproefd van de strijd die de individuen intact laat, die hun mensen laat zijn, mensen die weigeren om zich te laten pletwalsen door militaire structuren die van hen opnieuw gehoorzame robotten wil maken.

Solidariteit

Doorheen heel deze opstand in Libië en ook de oproeren in andere landen, weeft zich de rood fluwelen draad van de solidariteit. De opstandelingen in Misrata, kwamen in opstand uit solidariteit met diegenen in Benghazi. Ook weigeren de opstandelingen een deal te sluiten met Kadhafi, een deal die het land in twee zou zagen. Want ze weten dat ook in het terrein van Kadhafi nog opstandelingen zitten en zij dezen niet willen overlaten aan de gruwel van de kolonel.

En dan is er nog een vraag die velen zich stellen: hoe zit dat met het voedsel en het water ginds? Eén van de andere mooie gebeurtenissen van deze opstand, is dat de waarde van geld op dit moment aan het verdwijnen is. Libië is een land dat grotendeels afhankelijk is van invoer van voedingswaren, en voedsel komt ook nu nog grotendeels over de Egyptische grens naar hen toe. Net zoals vanuit Egypte, is het ook in de bevrijde steden en aan het front heel simpel: wie geen geld meer heeft, betaalt niet.

Maar waarvoor strijden ze?

Het is een vraag die velen zich stellen, en om eerlijk te zijn: zucht… Met een beschrijving van het dictatoriale bewind van Kadhafi kan je hele boeken vullen. Maar één element van zijn systeem willen we even belichten, omdat het iets hoogst merkwaardigs en prachtigs toont. De manier waarop Kadhafi regeerde was met de hulp van een groot deel van de bevolking, die voor de geheime dienst werkte. Hetzelfde soort van systeem als de Stasi in het vroegere Oost-Duitsland. Met andere woorden: een systeem waar je beter je eigen broer, buur, weet ik veel wie niet te veel vertrouwt. Want zij die werken voor de geheime dienst zijn overal en geven informatie door over wie zich uitspreekt tegen de dictator. En dissidenten worden thuis opgehaald en opgesloten in een gevangenis onder de grond…

Nu, in dit land is een opstand uitgebroken. In dit land heeft het wantrouwen plaatsgeruimd voor het vertrouwen. Elkaar verklikken is omgeschakeld in solidair zijn met elkaar. In een land dat gebaseerd was op de intiemste vorm van *verdeel en heers* is er een opstand tot bloei gekomen. Dát is van een onschatbare waarde en schoonheid. Het zijn de verhoudingen tussen mensen die op het spel stonden en deze transformatie is van een oneindig sterkere kracht dan de bommen van de Navo.

En wij?

Dat wij hier enkel horen over de navo, de diplomatieke acties van de Nationale Raad[1],… alsof zij de hoofdrolspelers zijn en de shebabs slechts marginalen, heeft misschien nog een andere reden dan macht en geld. Misschien willen ze ons beletten om op stoute ideeën te komen. Willen ze beletten dat de opstand in Libië ons zou inspireren. Dat we het in ons hoofd zouden krijgen dat ook wij een opstand kunnen ontketenen. Een opstand die vertrekt vanuit de zelf-organisatie in kleine groepen van mensen die elkaar goed kennen. Misschien omdat de kiemen van dit soort van organisatie zich ook in het Westen al bevinden, bijvoorbeeld wanneer jongeren zich organiseren om aan te vallen wanneer de politie een vriend van hen vermoord heeft (kijk maar naar Charleroi nog niet zo lang geleden).

Laten we ook niet vergeten dat Sarkozy tijdens de aanhoudende rellen in het Frankrijk van 2005 geopperd had om oorlogsapparatuur[2] te gebruiken om deze rellen te onderdrukken. En dat de Navo in het Noorden van Italië een legerbasis heeft die zich specialiseert in het zoeken naar methodes en technologieën om opstanden in steden te kunnen onderdrukken. Want zij weten maar al te goed dat deze kunnen uitbreken. Nu veroordelen zij de machthebbers van vele landen omdat er geschoten wordt op "hun eigen bevolking". Zij interveniëren in Libië omdat Kadhafi "zijn eigen bevolking" bombardeert. Maar wij weten maar al te goed dat de Navo-landen zelf geen seconde zouden twijfelen om hetzelfde te doen wanneer de macht in hun landen bedreigd wordt. Zij bereiden zich al voor.

Het is aan ons

Het is eenvoudig: ook wij zijn onderdrukten, en ook wij zijn in staat om ons te organiseren. Ook wij kunnen onszelf herontdekken en solidair zijn met elkaar in de strijd voor onze vrijheid. Dát is de echte dreiging voor elke macht op aarde.

Om af te sluiten sturen we veel moed naar alle opstandelingen die bezig zijn de gehoorzaamheid te begraven in hun verleden. Dat Kadhafi crepeert, samen met alle anderen die houden van het uitoefenen van macht over anderen dan zichzelf.

1. De Nationale Raad is een die in het bevrijde deel van Libië opgezet wordt met het diplomatieke doel om te kunnen praten met de VN, Navo, EU, Afrikaanse Unie en de nieuwe autoriteiten uit te bouwen.

2. Het gaat hier over "drones", onbemande vliegtuigjes die bewegingen opsporen en filmen. Tegenwoordig worden deze robot-vliegtuigjes ook gebruikt om bommen te werpen en specifieke mensen uit te schakelen.

Gaan jullie het daarbij houden?

Rellen en schermutselingen tijdens betogingen tegen besparingsmaatregelen in Brussel

Eind maart vonden rellen plaats tijdens betogingen in Brussel tegen de besparingsmaatregelen. Urenlange confrontaties tussen politie en betogers, gebroken ramen bij meerdere ministeries, een tiental flikken gewond... De vakbonden, die zich voordoen als de woordvoerders van de woede die zich daar geuit heeft, hebben intussen hun vlaggen en trommels snel opgeborgen. Buiten enkele syndicalistische groepen die heel wat radicaler zijn zoals de metallos, hebben de vakbondscentrales en de kleinlinkse partijen unaniem het gewelddadig protest veroordeeld.

Tot daar geen verrassing. Zelfs wanneer de vakbonden soms een beetje hun spieren laten rollen, dan nog is dat altijd onderhevig aan hun enige intentie om tot akkoorden te komen met de bazen en de regering. Hetzelfde voor het conflict rond het nieuwe interprofessionele akkoord: na enkele stakingsoproepen, totale stilte. Het mocht niet doorgaan, het riskeerde hen te overrompelen en misschien zelfs scheuren te veroorzaken in het zo geloofde overlegmodel, in de sociale vrede tussen uitbuiters en uitgebuiten. Meer nog daar er intussen nog een onbekende aan de deur is komen kloppen. Voorbij hun "concrete resultaten", hebben de opstanden in de Arabische landen kwesties op tafel gelegd die sinds lang opgeborgen waren, op z'n minst in dit platte landje: de opstand, of zelfs de *revolutie*.

En ondanks de smerige oproepen tot kalmte van de vakbondscentrales, verspreiden de wilde stakingen bij het openbaar vervoer en in sommige industriële sectoren als een olievlek, vooral in het zuiden van het land. Een andere *goesting* dan gewoon te blijven werken en te berusten in het feit dat de vakbonden wat zullen onderhandelen, lijkt op te komen. Deze goesting is nog erg broos, erg kwestsbaar, maar *ze is er*. Voorbij haar eventuele aspiraties en dromen, uit deze goesting zich vooral in de zoektocht van mensen om het initiatief te nemen, om niet langer de politieke of syndicale richtlijnen af te wachten, om het conflict met de kapitalisten een beetje uit te diepen.

Tegenover de Arabische lente is dit alles maar weinig, erg weinig, dat weten we. Maar we komen ook van ver. Wat ons te doen staat vandaag, dat is de moed terugvinden om met onze eigen mond te spreken, om de woorden terug te vinden om te kunnen uitspreken wat lange tijd bedekt is geworden door de grafzerk van het sociaal overleg. Weg dus met allen die een obstakel vormen op deze ontdekkingstocht, of ze nu partijen of vakbonden noemen, of ze zich nu camoufleren in het bruin, in het groen of in het rood. Laten we het aandurven om openlijk inspiratie te putten uit wat de opstandelingen in de Arabische landen ons tonen: dat het mogelijk is om te revolteren, dat het mogelijk is om direct de oorzaken van onze ellende aan te vallen. En dan zouden we er misschien wel toe kunnen komen om opnieuw betekenis te geven aan de woorden die ons afgepakt werden en die we vergeten zijn; woorden als omwenting, als *sociale revolutie*.

Op de loop • Een gevangene uit Nijvel die voor een ondervraging over een diefstal overgebracht werd naar een politiekantoor in Antwerpen, slaagde erin te ontkomen uit de klauwen van flikken en gerecht. De politie zette tevergeefs de grote middelen in (manschappen, honden en een helikopter). In Brussel ontsnapten twee mensen zonder papieren die net aangekomen waren op de luchthaven en tegengehouden werden door de douane. Ze zetten het op een lopen, stalen een auto van de luchthavendiensten en reden verschillende hekken in de prak. Beiden zijn nog steeds vrolijk en vrij op de loop.

Op jacht • In het Antwerpse Berchem en Borgerhout wordt er dezer dagen heel wat gejaagd. Deze keer zijn het niet de flikken die ongewensten proberen op te sporen en op te pakken, maar jongeren die hun woede op een passerende politiecombi koelen en bussen van De Lijn bekogelen. Enkele dagen daarvoor kwam in Rekem een dief om na een 'auto-ongeluk' tijdens een achtervolging door de politie. De politie kan weer trots zijn op haar gedrevenheid als het gaat over de bescherming van de heilige koe van de privé-eigendom.

Fascisten op hun bek • Voor de zoveelste keer werd de etagale van het partijbureau van het Vlaams Belang in Roeselare ingesmeten. Ook hun stamcafé Gezelle aan het station klaagt over regelmatig bijzonder gericht vandalisme.

Binnendringen is een bijzonder goeie start • Tijdens een betoging tegen gesloten centra voor illegalen in Vottem, vernielden zo'n vijftigtal betogers de hekken van dit deportatiekamp en drongen binnen. Ondertussen maakten de politiekers en hun manschappen die zich blijkbaar nog altijd welkom voelen op deze jaarlijkse betoging in het Luikse, zich in alle rapte uit te voeten om de flikken hun werk te laten doen.

Drie mensen worden veroordeeld tot dertig jaar cel voor het doden van een politieagent

De één zijn brood

Op een decembernacht in 2007 botsen drie mannen bij het stelen van een auto in Lot op een politiepatrouille. Er wordt gevuurd op de combi en één van de twee agenten sterft, de andere raakt gewond. Ook één van de vluchtende mannen raakt gewond, maar de drie kunnen weggeraken. Het land staat in rep en roer en de algemene ontzetting is groot. Vrijwel meteen wordt de dode agent ten hemele gedragen, gepakt en gezakt met steunbetuigingen en eremedailles. Als een gevallen held die veel te jong is moeten gaan. De mannen die het eerst gevuurd hadden werden in één trek naar de hel verbannen. Als harteloze onmensen die voor niets terugdeinzen, en waarvoor geen enkele straf te zwaar kan zijn. Zoveel jaren later zitten drie mannen op de beklaagdenbank en worden veroordeeld tot dertig jaar, wat had je gedacht...

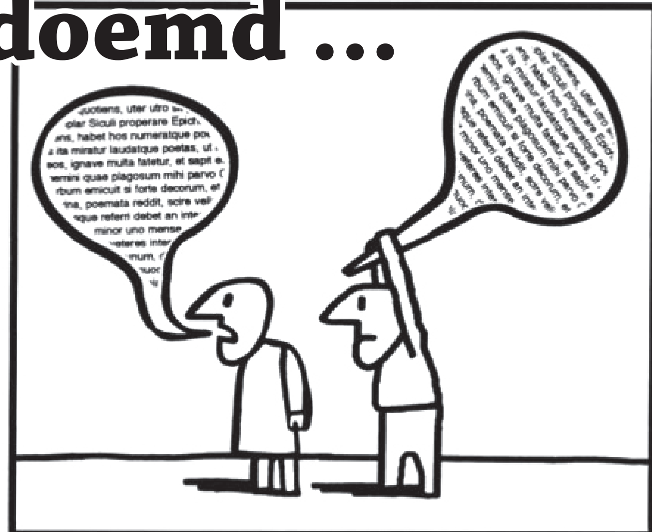
Voor alle duidelijkheid. Ikzelf vind niet dat mensen die op een gegeven moment op de politie schieten en daarbij een leven nemen daarvoor harteloze mensen zijn. Nog veel minder heb ik respect voor de politie, of krijg ik er enig respect voor wanneer ze door omstandigheden de pijp uit gaan. Wat ik zie in deze samenleving is een geweldsmonopolie (een alleenrecht op het gebruiken van geweld) van de staat. Zij zet de regels uit van het dagelijkse leven en gebruikt geweld om deze te handhaven. Intimidatie met boetes en gevangenisstraf tot het effectief doden van mensen wanneer dit de 'gepaste' manier van handelen blijkt. Om de zoveel weken worden ook hier in België mensen doodgeslagen door de politie, sterven ze in de bak, of worden ze getroffen door de kogels van de dienstwapens. Nooit wordt dit onmenselijk geacht, nooit worden de verantwoordelijken moordenaars genoemd, nooit wordt op hen gespuwd omwille van wat ze werkelijk zijn: dienaars van dit systeem die er zijn om diegenen die op één of andere manier dit gehele systeem niet aanvaarden het zwijgen op te leggen. Laat het dan even begrijpelijk zijn dat de opgejaagden van dit bestaan ook soms aan hen het zwijgen opleggen. Ik kan dit begrijpen, ik kan voor dezelfde keuze komen te staan. Al denk ik dat het nooit een gemakkelijke keuze kan zijn. Een simpele verheerlijking van geweld zegt me helemaal niets. Wat mij interesseert is of geweld gebruikt wordt om anderen te onderdrukken of dat het tégen onderdrukkers is gericht. En dan nog blijven het loodzware keuzes. Als het voor sommigen louter bijzaak wordt om iemands leven te nemen heb ik met hen weinig gemeen, zelfs als het flikken zijn die vallen.

Dat eeuwige rookgordijn dient weggeblazen te worden. De flikken, met de steun van de media, worden steeds voorgesteld als de helden die in weer en wind hun eigen veiligheid op het spel zetten om het voor ons allemaal leefbaar te houden. Terwijl we altijd opnieuw mogen voelen dat dit in de praktijk iets geheel anders betekent. Ja, ze zetten hun veiligheid op het spel, maar niet voor mij, eerder tegen mij en tegen mijn ideeën. Zij zijn de beschermers van de miserie van het geld en de bestaande machtsverhoudingen. Ze zijn bereid ter ere van wet en koning te sterven. Als dit dan ook gebeurt ga ik er geen slaap om laten.

Over het studentenprotest voor een regering

De jeugd is de toekomst! We zijn allen gedoemd ...

In verschillende steden zijn al acties op poten gezet, in Brussel heeft enkele maanden geleden een heuse betoging plaatsgevonden en binnenkort is het weer van dat. Studenten voorop, gevolgd door een kudde modelburgers, allen achter een spandoek van welgemeende bezorgdheid en goede intenties. Hun missie: een sterk signaal geven aan de politiekers. Hen duidelijk maken dat het nu wel eens tijd wordt om zich te gedragen als volwassenen en algauw een regering te vormen. Als dat geen geniaal staaltje van knalharde democratie is dan weet ik het ook niet meer... Ik word er kotsmisselijk van.

En dat terwijl er momenteel zoveel mooie redenen zijn om uit je kot te komen. Want terwijl onze toekomst de straat optrekt om mensen die ons het leven zuur maken een hart onder de riem te steken zijn er, ver weg en dichtbij, wel degelijk mensen aan het vechten tégen diegenen die hen het leven zuur maken. Enkele weken geleden stierf een man in Charleroi enkele uren nadat hij in elkaar geslagen was en gearresteerd werd door de politie. In de dagen die volgden werden agenten aangevallen in hun commissariaten en op straat. De geüniformeerde smeerlappen werden energiek getrakteerd op stenen en molotovcocktails. Enkele dagen voordien werden in Brussel flikken bestookt met projectielen en houten stokken wanneer ze iemand probeerden te arresteren. En ook in Antwerpen zijn mensen vorige week de flikken te lijf gegaan. In Vottem werden op een jaarlijkse betoging tegen asielcentra enkele toegangspoorten van het plaatselijke asielkamp afgebroken en begaven mensen zich feestelijk op de wandelplaats voor de gevangenen.

En dan hebben we het nog niet over al die andere plekken op deze aardbol waar mensen momenteel aan het vechten zijn tegen de omstandigheden waarin ze gedwongen worden. De studentenprotesten in Engeland die regelmatig uit hun voegen barstten, de vele revoltes in de asielkampen in Italië, de mensen die hun strijd voortzetten in de Arabische landen, zelfs na toegevingen van de nieuwe heersers hier en daar, die een groot deel van de opstandelingen het zwijgen hebben kunnen opleggen. En dit zijn maar flardes van wat er zich dagelijks afspeelt. Denk aan al die momenten en plekken waar mensen aan het opstaan zijn, voor hun verlangens, voor hun waardigheid, voor hun vrijheid. Maar nee, laten we met z'n allen naar Brussel trekken om enkele maatpakken die medeverantwoordelijk zijn voor de kidnapping van ons leven op hun plichten te wijzen. Je kan ermee lachen of er om huilen. Ik zou ermee lachen, zou het niet zo overduidelijk zijn dat al die betogende strevers staan te trappelen om binnenkort de plaats in te nemen van al wat macht heeft in deze samenleving. Maar vergeet het maar dat ik aan hun deur zal staan om hen aan te moedigen hun werk goed te doen. Als ik hen al iets te zeggen heb, zou het zijn nooit op beide oren te slapen. Want niet iedereen verheerlijkt de huidige gang van zaken, en niet iedereen legt zich neer bij het beperkte bestaan dat door de democratie voor hen uitgetekend wordt. En dus kunnen er oneindig veel onrustige nachten volgen...

agenda

• Donderdag 5 mei om 19u
INTERVENTO – autonome strijden in Italië in de jaren '70
Voorstelling (lezing, films, liedjes, ...) over de autonome sociale bewegingen die Italië ondersteboven hebben gezet tijdens d jaren '70: strijden in de fabrieken, wijken, gevangenissen, woningbezettingen en auto-réductions, feminisme,...
Gevolgd door een discussie over wat deze stukjes geschiedenis, hun tekortkomingen, hun passies en hun krachten kunnen bijdragen aan onze strijden vandaag.
in lokaal **Acrata**

• Openingsuren **Acrata** - anarchistische bibliotheek
Elke dinsdag van 16u tot 19u
Elke donderdag van 17u tot 21u
Elke zaterdag van 14u tot 18u
Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

pour la version francophone:
journalhorsservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact
hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.com

Steunabonnement
Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling
Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.